

4. W przypadku, gdyby wobec takiej osoby należało zastosować (w drodze analogii) art. 23 rozporządzenia Dublin III (pytanie 2 lit. a): czy ponowny wniosek o wtórne przejście związany jest z nowym terminem stosownie do art. 23 ust. 2 rozporządzenia Dublin III (w drodze analogii)? Jeżeli tak: czy bieg tego nowego terminu rozpoczyna się w momencie uzyskania przez właściwe organy wiedzy odnośnie ponownego wjazdu, czy o rozpoczęciu biegu terminu decyduje inne zdarzenie?
5. W przypadku, gdyby wobec takiej osoby należało zastosować (w drodze analogii) art. 24 rozporządzenia Dublin III (pytanie 2 lit. b):
- a) Czy w przypadku ponownego wniosku o wtórne przejście obowiązuje nowy termin, przewidziany w art. 24 ust. 2 rozporządzenia Dublin III (w drodze analogii)? Jeżeli tak: to czy bieg tego nowego terminu rozpoczyna się w momencie uzyskania przez właściwe organy wiedzy odnośnie ponownego wjazdu, czy o rozpoczęciu biegu terminu decyduje inne zdarzenie?
- b) Jeżeli inne państwo członkowskie (tutaj: Niemcy) nie dochowa terminu, wynikającego z art. 24 ust. 2 rozporządzenia Dublin III (w drodze analogii): czy złożenie nowego wniosku o udzielenie azylu zgodnie z art. 24 ust. 3 rozporządzenia Dublin III uzasadnia bezpośrednio odpowiedzialność innego państwa członkowskiego (tutaj: Niemiec), czy też może ono, mimo nowego wniosku o udzielenie azylu, bez konieczności dochowania terminu wnioskować ponownie do pierwotnie odpowiedzialnego państwa członkowskiego (tutaj: Włochy) o wtórne przejście lub przekazać cudzoziemca temu państwu członkowskiemu bez wniosku o wtórne przejście?
- c) Jeżeli inne państwo członkowskie (tutaj: Niemcy) nie dochowa terminu, wynikającego z art. 24 ust. 2 rozporządzenia Dublin III (w drodze analogii): czy zawisłość wniosku o udzielenie azylu, złożonego w innym państwie członkowskim przed przekazaniem (tutaj: Niemcy), ma być traktowana na równi ze złożeniem nowego wniosku o udzielenie azylu stosownie do art. 24 ust. 3 rozporządzenia Dublin III?
- d) Jeżeli inne państwo członkowskie (tutaj: Niemcy) nie dochowa terminu, wynikającego z art. 24 ust. 2 rozporządzenia Dublin III (w drodze analogii) a cudzoziemiec ani nie złożył nowego wniosku o udzielenie azylu, ani zawisłość wniosku o udzielenie azylu, złożonego w innym państwie członkowskim przed przekazaniem (tutaj: Niemcy), nie może być traktowana na równi ze złożeniem nowego wniosku o udzielenie azylu stosownie do art. 24 ust. 3 rozporządzenia Dublin III: czy inne państwo członkowskie (tutaj: Niemcy) może bez konieczności dochowania terminu wnioskować ponownie do pierwotnie odpowiedzialnego państwa członkowskiego (tutaj: Włochy) o wtórne przejście lub przekazać cudzoziemca temu państwu członkowskiemu bez wniosku o wtórne przejście?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, Dz.U. L 180, s. 31.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 maja 2016 r. w sprawie T-669/14,
Trioplast Industrier AB/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 lipca 2016 r. przez Trioplast
Industrier AB**

(Sprawa C-364/16 P)

(2016/C 343/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trioplast Industrier AB (przedstawiciele: T. Pettersson, F. Sjövall, A. Johansson, adwokater)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- a. Uchylenie wyroku Sądu z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie T-669/14 Trioplast Industrier/Komisja Europejska;

b. ewentualnie:

- (i) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie COMP/38354 – Worki przemysłowe – Trioplast Industrier AB;
- (ii) uchylene lub obniżenie wysokości odsetek za zwłokę w kwocie 674 033,32 EUR nałożonych na Trioplast mocą decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie COMP/38354 – Worki przemysłowe – Trioplast Industrier AB;
- (iii) nakazanie Komisji zwrotu spółce Trioplast kosztów w kwocie 4 686,64 EUR poniesionych w związku z ustanowieniem zabezpieczenia płatności odsetek za zwłokę.

c. Ewentualnie, w dalszej kolejności, zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 340 ust. 2 TFUE ze względu na wskazane wyżej naruszenia prawa Unii w odniesieniu do:

- (i) kwoty odsetek za zwłokę wynoszącej 674 033,32 EUR lub jej części;
- (ii) kosztów w kwocie 4 686,64 EUR poniesionych w związku z ustanowieniem zabezpieczenia płatności odsetek za zwłokę.

d. Oprócz żądań opisanych w lit. b) lub c) zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 340 ust. 2 TFUE ze względu na wskazane wyżej naruszenia prawa Unii:

- (i) w odniesieniu do okresu, gdy Komisja nie zwolniła ani nie zmniejszyła kwoty gwarancji bankowej w następstwie wydania przez Sąd wyroku w sprawie T-40/06, w zakresie kosztów poniesionych w związku z ustanowieniem zabezpieczenia, w wysokości 22 783,90 EUR lub części tej kwoty.

e. Zasądzenie odsetek od wszelkich kwot, które zostaną uznane za należne.

f. Obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

1. Trioplast podtrzymuje przed Trybunałem skargę wytoczoną przed Sądem i podniesione w niej zarzuty. Na podstawie art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem spółka Trioplast twierdzi, że w oddalającym jej skargę wyroku z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie T-669/14 Sąd błędnie zastosował prawo Unii.
2. Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, uznając, że wyrokiem z dnia 2010 r. zmieniono jedynie decyzję z 2005 r. W istocie zaś w wyroku tym stwierdzono nieważność całej decyzji z 2005 r. i zobowiązano Komisję do wydania nowej decyzji wobec spółki Trioplast po opublikowaniu orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie FLS.
3. Po drugie, Sąd naruszył prawo, uznając, że kwestionowane pismo nie jest decyzją podlegającą zaskarżeniu, ponieważ w piśmie tym po raz pierwszy nałożono na spółkę Trioplast pewne i wyrażone w pieniądzu zobowiązanie.
4. Po trzecie, okoliczność, że wyrokiem z 2010 r. stwierdzono nieważność decyzji z 2005 r. oznacza, że odsetki za zwłokę nie mogą być naliczane na podstawie owej decyzji.
5. Po czwarte, Sąd naruszył prawo, uznając, że działania Komisji nie wyrządziły szkody spółce Trioplast, podczas gdy powinien był rozstrzygnąć skargę o odszkodowanie co do istoty.